

Blestemul trădării

George Coșbuc

Cu sfărâmate catapulturi
Turnul muced stă-nclinat,
Iar în poartă surii vulturi
Frântă-și au de mult aripa,
Stând să cadă-n toată clipa
Peste pragul fulgerat.

Însă-n veci vor sta la poartă,
Că-i din cer blestem de veci.
Noaptea învie-o oaste moartă,
Și-i de coifuri valea plină
Fă o cruce și te-nchină.
Călătorule, când treci.

Noaptea din ruine răsare
Tot castelul, precum fu.
Șanț și ziduri de-apărare,
Turnuri albe cresc deodată,
O cetate-nfricoșată
Unde Agripa cuib avu.

Iar din văi un prinț se suie
Alb de arme, spre castel;
E tăcere-n cetățuie,
Dar stafiile pe coaste
Repezi vin, o întreagă oaste,
Toți ai prințului cu el.

Lupi ce cască largul gurii
Au pe coif, și parc-au strâns
Toate fiarele pădurii.
Sunt de-acei ce-au stat în cale,
Varo tu, oștirii tale
Și-au făcut pe August de-a plâns.

Când ajunge la cetate
Albul prinț al celor morți
De trei ori cu pumnul bate
Repede-n arama porții
Scări aduc în grabă morții,
Cu berbecii bat în porți.

Și-auzind cum vin barbarii,

Ușa tainitei-o deschid
Și tresar legionarii;
Ei din bărbi, din păr, cu mâna
Iuți își scutură țărâna,
Ies, aleargă, sar pe zid.

Sub un râu de creste roșii
Albe coifuri strălucesc,
Și-n amestec furioșii
Respingând pe cei de-afară
Cad și mor, se naltă iară,
Răni fac și le primesc.

Zăngăt însă n-are arama
Când se bate scut de scut,
Tuba nu-și cunoaște gama:
Fără zuzet lancea zboară,
Iar al spadei-oțel doboară
Cald și strălucind, dar mut.

Pe deasupra lor cu spaimă
Luna se ascunde-n nor,
Glas de bufnițe se-ngaimă
Și, cu aripi speriate,
Lilieci zburând în cete
Se izbesc de coiful lor.

De-ați avea voi pace-odată,
Voi ce vă luptați mereu!
Pacea însă nu vi-i dată,
Ca să știți în veșnicie
Dreapta Domnului mânia
Și că-i unul Dumnezeu!

Cei trădați, ei dorm în pace!
Vouă-al morții dătător
Partea asta nu vi-o face!
Voi când ați văzut pe-o seamă
Că pe Crist cel mort îl cheamă
Martor al jurării lor.

În nedreapta voastră ură
Vrând să-i pierdeți, ați făcut
Cu barbarii-o legătură.
Și-au venit pe-ascuns barbarii
Și-au pierit legionarii
Câți pe Crist l-au cunoscut.

Noapte-a a fost. Pe zid creștinii
Se luptau pentru-mpărat:
Voi îns-ați deschis, hainii,
Toate porțile cetății
Dreapta cumpăn-a Dreptății
Iat-acum s-a răzbunat.

Cei trădați, ei în morminte
Dorm în pace. Însă voi
Vă luptați și-acum înainte
Cu oștirile chemate
Și de-a pururi vă veți bate
Până-n ziua cea de-apoi.

Astfel parcă-ntruna plânge
Turnul obosit și el
De-a vedea tot morți și sânge.
Căci de veacuri vede-ntruna
Noaptea cum aduc furtuna
Morții-aceștia din castel.

Iar când ziua se revarsă,
Pier și ziduri și cohorti,
Ruinată-n deal și arsă
Stă cetatea tristă-n soare
Dar în noaptea următoare
Vin din nou aceeași morți.